

Joan F. Mira

CONTRAPUNT

Teologia albanesa

Queda Albània, companys, queda l'exemple d'un poble petit però orgullós, unit com una roca entorn del seu Partit, un poble que entre tanta claudicació es manté i es mantindrà ferm en el camí escollit. Un raig de llum, un foc encès i una esperança. Quan totes les "camarilles" podrides del pseudo-socialisme cauen víctimes de la pròpia corrupció, Albània és més que mai l'exemple a seguir. Més que mai.

Ja sé que els pseudo-intel·lectuals cínicos, els oportunistes i els escèptics de tota mena somriuran potser en sentir el nom d'un país petit, és veritat, per la seua extensió territorial i nombre d'habitants. Però realment grandios i, diria, gairebé titànic per l'exemple que avui ofereix al món en termes d'una societat revolucionària avançada on, gràcies al manteniment, contra vents i tempestes, d'una línia ideològica justa i correcta, els drets individuals, econòmics, socials i polítics del poble treballador han assolit cotes de llibertat i democràcia mai no vistes entre nosaltres. Una societat definitivament neta de les tares, desviacions i pràctiques revisionistes comunes a tots els règims que reivindiquen encara, o reivindicaven fa molt poc, l'herència gloriosa del materialisme científic per tal d'imposar noves i abominables formes d'opressió sobre les masses, estendre els seus tentacles voraçs a països veïns, repartir-se el planeta amb els gàngsters de les multinacionals, ofegar per tots els mitjans el raig de llum de l'única revolució victoriosa i seguir el camí que condueix inevitablement a l'estimball per on han caigut, cauen i cauran sempre aquells que ignoren les lliçons i advertències de la Història.

Fins ara, el social-imperialisme, que no havia pogut mai aconseguir l'adhesió d'Albània i el seu Partit als seus plans d'eliminació sistemàtica de la via revolucionària marxista-leninista, havia deni-

grat sistemàticament totes les conquestes d'aquest poble exemplar. El món capitalista, pel seu costat, es limitava a ignorar i menysprear allò que no podia arribar a comprendre: poble en pau, en progrés, unit com una pinya entorn del seu partit i del seu líder suprem, avançant sense desmai i superant tots els obstacles.

Però, de sobte, tot l'arsenal de la propaganda burgesa internacional s'ha concentrat al servei d'un objectiu: desqualificar el règim socialista d'Albània, denigrar el Partit dels Treballadors d'Albània (PTA), obrir les comportes de tota la immundícia i la intoxicació contra aquest petit estat. El cinisme burgès, l'anticomunisme més obscurantista domina avui l'escena internacional, i la sola existència de la petita Albània socialista constitueix una espina molesta, un fet irritant per als reaccionaris.

I tots aquests atacs salvatges, amb el pretext de la irrupció d'un cert nombre de ciutadans albanesos en les ambaixades d'alguns països europeus, es produeixen justament quan el poble i el seu Partit estan a punt de fer un salt endavant, un salt qualitatiu en el perfeccionament del socialisme, de cara a un futur de més progrés, més igualtat i més autèntica democràcia. El món està pendent d'aquest experiment únic. El seu èxit serà la demostració que el socialisme sense trampes ni enganys, el de Marx i Engels, Lenin i Stalin, és un ideal possible, i que

quan fracassa és per culpa de la traïció d'uns líders corromputs i d'esquena al poble treballador.

Es natural, per tant, que ens enfrontem en una nova lluita de classes contra les forces reaccionàries internes i externes, que pretenen impedir i sabotjar aquest desenrotllament. Per això, no ens hem d'inquietar per les banderes i consignes que branden. Això no ens ha de sorprendre. Igual que no ens ha de sorprendre la revitalització dels gamberros, dels demagogs, dels individus servils, o bé dels especuladors de cafè que no han deixat ni deixaran d'aparèixer com els bolets després de la pluja. La demagògia política i la manipulació de l'opinió pública representen avui els mitjans preferits de la lluita contra els ideals socialistes, contra la democràcia de les masses i el verdader patriotisme.

En fi, tot això. Si vostés han arribat fins ací, vol dir que tenen molta paciència, o no tenien res millor per fer. I ara una advertència: dels sis paràgrafs anteriors, n'hi ha que són de producció pròpia (meua), i n'hi ha que són traduccions literals de diversos autors: a) De Juan Goytisolo, en una de les escenes més tristament còmiques de *Paisajes después de la batalla*. b) De l'editorialista de *Vanguardia Obrera. Órgano del Comité Central del Partido Comunista de España (Marxista-Leninista)*. c) Del camarada Ramiz Alia, en el seu discurs davant del ple del CC del PTA, Tirana, 7 de juliol de 1990. No dire quins són de qui.

I és que la teologia és una de les disciplines més fèrtils i més fàcils d'assimilar. Tant, que es pot manifestar com a novel·la, com a article periodístic, com a discurs polític, o com a broma d'una vesprada de juliol que fa un ponent que no es pot aguantar.